

Lög

um

skoðun á síld.

Vjer Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallist á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Skoðun skal fram fara á allri nýveiddri síld, sem ætluð er til útflutnings, hversu sem hún er veidd, ef hún er söltuð á landi hjer eða hjer við land.

Hafi síld eigi verið flutt út innan 3 vikna eftir að hún er söltuð, en er ætluð til útflutnings, skal hún skoðuð á ný og endurmetin.

2. gr.

Nú vill útflytjandi senda síld til útlanda áður en endurmat hefir fram farið, og skal þá vottorð yfirmatsmanns engu að síður fylgja sendingunni.

Skal í vottorðinu tekið fram, að síldin sje að eins frummetin.

Eigi má merkja slíka síld með sömu merkjum og endurmetna síld.

Afrit af vottorðinu skal rita á farmskrána.

3. gr.

Skoðun þessa og endurmat skulu framkvæma lögskipaðir matsmenn, undir umsjón yfirmatsmanns.

Allri síld, sem send er hjeðan á erlendan markað eða seld hjer á landi til útflutnings, skal fylgja matsvottorð yfirmatsmanns eða þess matsmanns, sem hann kann að gefa umboð til þess, ef hann, einhverra orsaka vegna, eigi getur verið á staðnum þegar vottorð þarf að gefa.

5. gr.

Yfirmatsmenn skulu vera fjórir, skipaðir af ráðherra. Hefir einn þeirra aðsetur á Akureyri og hefir til yfirsóknar svæðið milli Ólafsfjarðarmúla og Langaness. Annar hefir heimili á Siglufirði og hefir til yfirsóknar svæðið milli Ólafsfjarðarmúla og Hornbjargs. Þriðji hefir aðsetur á Ísafirði og hefir yfirsókn á svæðinu milli Hornbjargs og Reykjaness. Fjórdi hefir aðsetur á Seyðisfirði og hefir til yfirsóknar svæðið milli Langaness og Reykjaness. Stjórnarráð Íslands gefnr þeim erindisbrjef.

Laun þessara yfirmatsmanna eru, hvers um sig, 1600 kr. á ári, og fá þeir Nr. 56 dýrtíðaruppbót eftir sömu reglum og aðrir starfsmenn ríkisins. Auk þess skal 28. nóv. þeim greiddur ferðakostnaður, eftir reikningi, og 3 kr. í fæðispeninga á dag, ef þeir þurfa að takast ferð á hendur vegna starfa síns.

Laun, ferðakostnaður og fæðispeningar, svo og dýrtíðaruppbót greiðist úr ríkissjóði.

Undirmatsmenn skal setja þar, sem yfirmatsmenn telja þörf á og eftir tilögum þeirra, en lögreglustjóri skipar þá. Stjórnarráð Íslands gefur þeim erindisbrjef, en yfirmatsmenn ákveða starfssvið þeirra. Kaup undirmatsmanna ákveða yfirmatsmenn, og skal það greitt af þeim, er sildina á.

Allir matsmenn skulu rita undir eiðstaf um, að þeir vilji hlýða ákvæðum þeim, sem sett eru um starf þeirra, og rækja stöðu sína með alúð og kostgæfni.

4. gr.

Matsmenn skulu hafa eftirlit með þæklun og allri meðferð sildar, frá því er hún er endurmetin og til þess er hún er flutt út.

Borgun fyrir slíkt eftirlit greiðir sildareigandi, eftir samkomulagi við matsmenn. Stjórnarráðið sker úr, ef ágreiningur verður milli þeirra um það efni.

6. gr.

Nú efast yfirmatsmaður um, að sild hafi verið svo vel hirt sem skyldi, og skal hann þá, áður en hann skrifar undir vottorð með sildinni, opna og athuga svo margar tunnur sem honum þykir hæfilegt, og getur jafnvel stöðvað útflutning, ef mikil brögð eru að vanhirðunni.

Sje ekki athugavert við hirðingu sildarinnar, greiðir ríkissjóður kostnað þann, er leiðir af slíkri skoðun; ella greiðist hann af sildareiganda.

7. gr.

Áður en sildveiði byrjar ár hvert skulu skipstjórar á sildveiðaskipum skyldir til þess að fá matsmann út á skip sín. Skal hann gefa ráð um, hvernig skipið skuli búið út, svo að hagfelt sje fyrir geymslu sildarinnar.

8. gr.

Landsstjórnin sjer um, að til sje eyðublöð, hæfilega mörg handa hverju sildveiðaskipi, og ber skipstjórum að fylla þau út. Skulu þeir í hvert skifti tilgreina mánaðardag og klukkustund, þegar byrjað er að taka sildina úr sjó, og hve mikil veiði er í hvert skifti. Eyðublöð þau, sem út hafa verið fyllt, skulu í hvert skifti afhent matsmanni þeim, er skoðar sildina, áður en byrjað er á skoðun hennar.

Nú gefur skipstjóri ranga skýrslu um, hve gömul sildin hafi verið, er hann kom með hana til sóltunar, og varðar það sektum samkv. 12. gr.

Nr. 56
28. nóv.

9. gr.

Nú kemur síldveiðaskip að landi með nýja síld, og skal þá flytja hana þangað, sem matsmaður er fyrir, og ber skipstjóra þegar að tilkynna honum komu sína, og má eigi byrja á söltun síldarinnar fyr en matsmaður hefir skoðað hana.

Meðan á söltuninni stendur ber matsmanni að gæta þess, að ekki blandist saman skemd vara og óskemd. Þann hluta síldarinnar, sem matsmaður kann að telja skemda vöru, má ekki senda til útlanda.

10. gr.

Sje veiði svo lítil, að skipstjóra þyki ekki svara kostnaði að flytja hana til lands til söltunar, má þó salta hana í skipinu eða án þess hún sje sýnd matsmanni. Þessi sömu ákvæði gilda einnig ef veður eða önnur ófyrirsjáanleg atvik banna síldveiðaskipi að komast nægilega fljótt að landi þar, sem matsmaður er fyrir. Síld þá, sem hjer ræðir um, ber þó að sýna matsmanni áður en hún er flutt til útlanda, og má, ef ástæða er til, banna útflutning hennar.

11. gr.

Þegar endurmat á síld fer fram, og matsmaður telur hana vel verkaða og óskemda vöru, er hann skyldur til að merkja ílát þau, sem síldin er í. Stjórnarráðið ákveður hvernig merkja skuli.

Síldarilát með hinum ákveðnu vörumerkjum má ekki nota á ný til útflutnings síldar, nema merkið sje áður afmáð.

12. gr.

Brot á ákvæðum laga þessara varða 50—5000 kr. sekt, er renni í ríkissjóð, nema þyngri refsing liggji við samvæmt hinum almennu hegningarlögum.

13. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin lög nr. 26, 11. júlí 1911, lög nr. 37, 20. okt. 1913, og lög nr. 46, 3. nóv. 1915, um skoðun á síld.

1. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. apríl 1920.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Amaliuborg, 28. nóvember 1919.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Sigurður Jónsson.